

PSÍ PRŮŠVIHÁŘI

Neposlušný pudlík špindíra

Tui T. Sutherlandová

FRAGMENT

Psí průšviháři – Neposlušný pudlík špindíra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Tui T. Sutherlandová
Psí průšviháři – Neposlušný pudlík špindíra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

PSÍ PRŮŠVIHÁŘI

Neposlušný pudlík špindíra

Napsala Tui T. Sutherlandová

FRAGMENT

čtení ■ radost ■ poučení

Tui T. Sutherlandová
Psí průšviháři
Neposlušný pudlík špindíra

Poprvé vydalo v roce 2009 nakladatelství Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012.

Copyright © 2009 by Tui T. Sutherland

ISBN 978-0-545-10243-8

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc. 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

Z anglického originálu *Pet Trouble: Mud-Puddle Poodle* přeložila Eva Brožová.

Obálku vytvořilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Kamila Flonerová

Redakční úprava Marie Kejvalová

Jazyková korektura Lucie Sedláčková

Odpovědná redaktorka Ilona Sedláčková

Technická redaktorka Lucie Mikešová

Vydalo nakladatelství Fragment ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4, číslo publikace 31 571, 1. vydání.

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Vladimír Dvořák

České vydání © Albatros Media a. s., 2018

Translation © Eva Brožová, 2018

Cover photos © 1000 Words; Eric Isselee; piyaphong / Shutterstock.com

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

ISBN 978-80-253-3566-6 (1. vydání, 2018)

ISBN 978-80-253-3620-5 (1. zveřejnění, 2018)

ALBATROS MEDIA a.s.

Pro Sunshine, moji vlastní Bublinu ☺

Obsah

Kapitola 1	7
Kapitola 2	17
Kapitola 3	29
Kapitola 4	36
Kapitola 5	41
Kapitola 6	53
Kapitola 7	63
Kapitola 8	71
Kapitola 9	79
Kapitola 10	88
Kapitola 11	100
Kapitola 12	111
Kapitola 13	120
Kapitola 14	129
Kapitola 15	138
Kapitola 16	148

Kapitola 1

Když máma řekla, že bychom si mohli (*konečně*) pořídit psa, měla jsem jasnou představu, jakého chci.

Ale to nepochopíte, dokud o mně nebudete něco málo vědět, takže začnu právě u toho.

Jmenuju se Róza Sanchezová. Mám kudrnaté černé vlasy, hnědé oči a moje oblíbená barva je růžová. Je mi deset let a mám čtyři starší bratry.

Čtyři.

Čtyři starší bratry.

Jen si to zkuste představit. Pomůžu vám: Jsou hluční. Jsou špinaví. Celý den běhají po domě, rozbíjejí věci a dělají rámus jako stádo hrochů.

A *nikdy* mi nevěnují pozornost, protože jsem „moc

malá“, i když Dan je jenom o rok starší než já, a podle mě je to nefér.

Tak proč bych měla chtít psa, který bude stejný jako oni? Další velké, hluché, špinavé zvíře v domě – vždyť už máme čtyři!

Tohle ne, vážení. Přesně jsem věděla, co chci. Chtěla jsem malou psí slečnu s růžovými mašlemi na hlavě, jako mám já. Bude milá, tichá, hodná a decentní, stejně jako já.

No, tak jo. Nejsem pořád milá. Ani tichá. Fajn, ani dobře vychovaná! Ale kdo mi to může vyčítat? Jen si představte, čemu musím čelit! Když si chci doma něco prosadit, musím taky být slyšet.

Ale věděla jsem, že jakmile budu mít svého dokonalého pejska, všechno se změní. Bude to *moje* fenka. Pomůže mi vyvážit všechn ten klučičí brajgl, který u nás doma pořád panuje. Bude mojí malou princeznou a společně budeme moct ignorovat moje bratry, stejně jako oni ignorují mě.

No, věci se nevyvinuly přesně tak, jak jsem si naplánovala...

Odstartoval to Dan. Jeho nejlepší kamarád Patrik dostal těsně před začátkem školního roku psa a Dan o něm *nepřetržitě* mluvil snad dva týdny. Bylo to samé „Hádej, co Merlin provedl“, „Merlin je totálně úžasný“, „Bylo by super, kdyby měl Merlin kamaráda“, a tak dál a tak *dál*.

Ve čtvrtek před soutěží talentů jsme toho zázračného psa konečně všichni poznali, protože Patrik nám ho přivedl ukázat. Přiznávám, že Merlin je fakt skvělý. Má lesklou zlatavou srst a roztomilou, usměvavou tvář. Ale po jeho odchodu byla naše krásná modrá pohovka *samý* světlý chlup. Bratrům to bylo fuk, ale mně ne! Líbí se mi, když je všechno čisté a upravené. Mí zpocení bratři nesmí vstoupit do mého pokoje, takže je to zdaleka nejčistější místnost v domě.

Potom co Patrik s Merlinem odešli, Dan vrhl na mámu prosebný pohled. Vykulil oči a sepnul si ruce pod bradou.

„*Prosím*, mami,“ řekl. „*Prosím*, *prosím*, *prosím*, můžeme si pořídit psa?“

Nevěděl, že poslouchám. Schovávala jsem se za pohovkou (teď za mimořádně chlupatou pohovkou), protože jsem *věděla*, prostě jsem *věděla*, že na ni zkusí tenhle trik.

„No...“ protáhla máma. „Vážně *je* to moc milý pes.“

„Kdybychom si taky pořídili zlatého retrívra,“ tlačil Dan na pilu, „pak by si mohl hrát s Merlinem! To by bylo super!“

„Ani náhodou!“ zaječela jsem a vyběhla zpoza pohovky. Dan leknutím nadskočil, což bylo šíleně legrační. Ukázala jsem na něj prstem. „Dobře víš, že zlatého retrívra nechci, Dane! *Já* bych měla rozhodnout, jakou rasu si pořídíme, protože jsem nejmladší, takže s ním budu doma, až vy všichni odejdete na vysokou!“

„Jen o rok déle než já!“ vykřikl Dan. „A to jen v případě, jestli tě dřív nevyhodíme, protože jsi panovačná a pořád nás špehuješ!“

„A ty jsi zase podrazák!“ zahulákala jsem.

„A ty jsi otravná jako *osina v zadku*!“ odsekl Dan.

„Půjdu si lehnout,“ oznámila máma.

„Vidíš, zkazila jsi to!“ vyštěkl na mě Dan. „Počkej, mami!“

„Tak dobře, poslouchám,“ odpověděla máma. „Můžeme si pořídit psa. Ale musíte se dohodnout na rase. Domluvte se.“ Pak si šla dát špunty do uší, což dělá často.

Ale už by měla vědět, že „domluva“ v našem domě nefunguje. Já a moji bratři se na *ničem* neshodneme.

Když jsme jeli vloni o prázdninách do New Yorku, Dan chtěl jít na stadion Yankees, Carlos do přírodovědného muzea, aby viděl kosti dinosaurů, Miguel do Rockefellerova centra vyhlížet slavné osobnosti a Oliver si přál navštívit Newyorskou univerzitu, protože na ní chce studovat.

Já chtěla jít do obchodu, kde prodávají nejružnější věci pro holky, a dát si čaj v hotelu Plaza stejně jako Eloise, hrdinka mojí oblíbené knížky.

Už chápete, proč musím být tak hlučná, abych si něco prosadila?

Nakonec mě máma vzala do Plazy a táta jel se všemi mými bratry na stadion Yankees, což mi vyhovovalo.

Ale vyřešit *tenhle* spor tak jednoduché nebude, pokud si nepořídíme *pět* psů, na což podle mě není máma (a ani náš nábytek) připravená.

K obrovské hádce došlo o dva dny později, když jsme v sobotu večer, den po soutěži talentů, všichni seděli u stolu v kuchyni. Byl tam dokonce i Oliver, což bylo hodně zvláštní. Je mu sedmnáct, takže soboty obvykle tráví se svou přítelkyní Mirou. Máma říká, že Mira je „*muỵ boni-ta*“, a já tvrdím, že je pro Olivera až moc super.

Každopádně, podle mě zůstal v sobotu večer doma, protože jsme se celý den hádali, jaké plemeno psa si pořídíme. Asi věděl, že kdyby odešel, neměl by sebemenší šanci prosadit svůj návrh.

Ten den vařil táta, takže jsme měli jeho proslulé chilli con carne, které zbožňuju, protože je šíleně dobré, ale vadí mi, že nejde vyprat, když si s ním pobryndám oblečení. Kluci jím navíc vždycky pokecají krásný žlutý ubrus, protože – jestli jsem se o tom ještě nezmínila – *jsou čuňata*.

„Takže,“ řekl táta, když jsme dojídali, „slyším, že se bavíme o psech.“

Chudák táta. Je významný právník, takže pořád pracuje, a když má práce nad hlavu, je úplně mimo, jako by nedokázal myslet na nic jiného než na své případy. A když se pak vrátí na zem, je o několik týdnů pozadu za vším, co se děje. Vždycky si všimne mého účesu až deset dní

potom, co jsem si ho pořídila. Dana se vyptává na baseball v zimě a na fotbal na jaře, i když byl ten týden na utkání. Loni blahopřál Carlosovi (můj třetí nejstarší bratr) k výhře v odborné olympiádě – fakt si nedělám legraci – *měsíc* potom, co se konala. Podle mě pořád ještě nezaregistroval, že Oliver má konečně holku.

Takže neměl tušení, jakou přestřelku touhle otázkou odstartuje. Ale máma jo. Sotva to dořekl, nervózně sebou škubla.

„Všichni se chováte nefér!“ vykřikl Dan okamžitě. „Pořít si psa byl *můj* nápad! Chci zlatého retrívra!“

„Cože? To já chtěl *vždycky* psa!“ zahulákal Miguel. Je mu patnáct a od chvíle, co začal studovat střední školu, se z něj stal pan Šampon. Přísahám, že používá víc gelu na vlasy než všichni účinkující v mámině oblíbené *telenovele*. „Mami, jen si vzpomeň... Chtěl jsem psa dávno předtím, než jsi vůbec uměl mluvit, Dane! A já chci rotvajlera.“

„Na to zapomeň!“ přerušil ho Carlos. „Měli bychom si pořít border kolii! Border kolie jsou *šiiííleně* chytré!“

Dan obrátil oči v sloup. Samozřejmě že Carlos chtěl chytrého psa. Je mnohem chytřejší než my všichni ostatní. Umím si představit, jak Carlos společně s border kolii řeší početní příklady a posmívají se spolužákům v osmé třídě.

„*Musíme* mít knírače velkého,“ oznámil Oliver rozhodně. Vždycky se snaží působit, jako by to, že je nej-

starší, znamenalo, že má právo rozhodovat. Ale nefunguje to.

„Nevím, co to je,“ řekl Dan, „ale zní to, jako když si chceš pořídit chlapa, a ne psa. Blbost! Bude to zlatý retrívr!“

Praštila jsem vidličkou do stolu (nejdřív jsem se ujistila, že na ní není chilli con carne). „Ne a ne a ne!“ zajechla jsem. „Nechci velkého psa! CHCI TOY PUDLA!“

Všichni bratři hlasitě zasténali. Dan předstíral, že ze zoufalství mlátí hlavou o stůl. Samozřejmě se mu do vlasů dostalo chilli, ale neměla jsem v úmyslu mu to říct.

„Jen přes moji mrtvolu,“ prohlásil Oliver.

„Malý *holčičí* pes!“ zakvílel Miguel. „Ani náhodou!“

„Kluci se mi budou *šíleně* smát, když si pořídíme malého plyšáka,“ namítl Dan rozzuřeně.

„Mami, řekni jí ne,“ zaškemral Carlos.

„Sklapni!“ zavřískla jsem. „Můžu mít vlastní názor! CHCI TOY PUDLA!“

„Tohle bude pokračovat tři dny,“ prohodila máma k tátovi.

„Proboha,“ zaúpěl táta a promnul si spánky.

Uvažovala jsem, že znovu zajechím: „Chci toy pudla!“, ale připadalo mi, že táta přemýšlí, a tak jsem si to rozmyslela. Moje kamarádky si myslí, že u nás doma panuje totální zmatek, já však většinou odhadnu, kdy je vhodná doba křičet a kdy mlčet. Když se táta takhle mračí, vím, že

se chystá pronést něco chytrého. A pokud jsem v tu chvíli zticha, většinou usoudí, že já jsem ta hodná, a nechá mě vyhrát.

„Vyřešíme to,“ prohlásil. „Všichni tu zůstaňte.“ Zvedl se a odešel do suterénu, kde pracuje, když je doma.

Dan se na mě zamračil přes stůl. Vyplázla jsem na něj jazyk.

„Heleďte,“ řekl Oliver tónem *proboha, chovejme se jako dospělí*. „Fakt bychom si měli pořídit knírače velkého. Je to jedna z ras, na kterou není Mira alergická.“

„Pudlové jsou taky hy-po-a-ler-gen-ní,“ namítla jsem. To slovo jsem se učila dlouhé *hodiny*. Znamená to, že nelínají, takže na ně není většina lidí alergická. Je to jedna z jejich nejlepších vlastností. Věděla jsem, že mámě se to bude taky líbit. To ona bude totiž pravděpodobně vysávat psí chlupy, jestliže si pořídíme velkého línajícího psa.

„Jo, ale jsou hloupí,“ protestoval Carlos.

„Carlosi,“ pronesla máma varovně.

„*Naopak*, pudlové jsou druzí nejchytřejší ze všech psích plemen,“ odsekla jsem. „To je pravda. Můžeš si to vyhledat na internetu.“ Jo, řekla jsem to arogantně. Zasloužil si to. Myslel si, kdovíjak není geniální, ale ve skutečnosti o pudlech vůbec nic nevěděl.

„Jasně,“ utrousil Dan. „Jako by něco s tak malou hlavou mohlo mít mozek.“

„Jsou chytřejší než *ty!*“ vybuchla jsem.

„*Rózo,*“ zasáhla máma.

Měla jsem blízko k tomu, abych na Dana mrskla plnou lžící chilli omáčky – a bylo mi úplně fuk, že nadělám nepořádek –, ale v tu chvíli se naštěstí vrátil táta ze suterénu. Nesl bílou, dokonale smazanou tabuli, která mu visí nad stolem. Byl to tak zvláštní pohled, že jsme všichni asi na třicet vteřin zmlkli a jen na něj ohromeně zírali.

„Následujte mě prosím do obývacího,“ vyzval nás táta s úsměvem.

Všichni jsme vyskočili ze židle a jako stádo rozběsněných bizonů se řítili do obývacího pokoje. Heleďte, *chci* se chovat jako dáma, ale když se v tomhle domě nepohybuje rychle, budete sedět na zemi. Dorazila jsem k velkému zelenému křeslu s květovaným potahem dřív než Dan, což ho rozběsnilo ještě víc. Ale vyhrál nad Carlosem souboj o místo na pohovce, takže na koberci skončil můj geniální třináctiletý bratr.

Táta postavil tabuli na židli z kuchyně a nakreslil na ni tabulku, která vypadala takhle:

Jméno	Plemeno	1. kolo	2. kolo	3. kolo	Vítěz
RÓZA	toy pudl				
DAN	zlatý retrívr				
CARLOS	border kolie				
MIGUEL	rotvajler				
OLIVER	knírač velký				

„Napsal jsem to správně?“ ujistil se táta. „Jsou to rasy, které jste si vybrali?“

„Toy pudl, toy pudl!“ vykřikla jsem.

„Jo, tati, je to správně,“ řekl Carlos.

„Jasně! Rotvajler!“ zaječel Miguel.

„Ne – zlatý retrívr!“ zahulákal Danny.

„Tati, co znamená ten zbytek?“ zeptal se Oliver. „První kolo? Druhé kolo?“

Táta se usmál. „Rozhodneme spor spravedlivě. Zahrajeme si hru.“

Kapitola 2

Okamžitě se mě zmocnilo podezření. Jak si jistě umíte představit, u nás doma můžu jen těžko vyhrát, když soutěžím se čtyřmi velkými staršími surovcí.

„Doufám, že nebudeme závodit v běhu,“ utrousila jsem. „Nebo baseballu. Nebo v jídle.“ Loni v létě jsme zjistili, že Dan dokáže spořádat dvanáct párků v rohlíku za sebou a nepozvrací se. *Třináct* párků v rohlíku už ne.

Táta zavrtěl hlavou. „Neboj se, Rózo. Vynasnažíme se hrát spravedlivě. Takže, protože jste si všichni *tak* jistí rasou, kterou chcete – zjistíme, kolik toho o ní víte.“

Fakt jsem skoro praštila pěstí do vzduchu, jak mě to nadchlo. Nikdo o tom nevěděl, ale přemýšlela jsem o pudlech dlouhé měsíce. Přečetla jsem o nich všechno, co jsem

našla na internetu. Mí bratři si mysleli, že chci pudla jen proto, že je malý a vypadá jako princeznička, což je tak trochu pravda. Ale existuje spousta malých psů, kteří vypadají jako princezničky, a já je všechny prostudovala, než jsem si vybrala toy pudla. Rozhodně toy pudl.

„Señoro, kdybyste mi mohla pomoci,“ pronesl táta galantně k mámě a něco jí pošeptal. Máma odešla do pracovny a vrátila se s listem čistého papíru a tužkou pro každého z nás. „Můžeme začít... První kolo!“

Vzala jsem si od mámy tužku a zvedla ze stolku velkou uměleckou knížku o aztéckých památkách, na kterou jsem si položila papír.

„Dámy a pánové!“ zvolal táta. Sepnul si ruce za zády a začal přecházet sem a tam. Došlo mi, že předstírá, že je u soudu. Jednou jsem ho viděla předkládat případ porotě. Byl vážně přesvědčivý.

Jednou bych chtěla vyhrávat spory tak jako on, tím, že znám fakta a říkám je správně, jenže takhle se u nás doma nevyhrávají, proto se zatím musím chovat jako vždycky, tedy co nejhlasitěji.

„Váš první úkol,“ začal táta, „je... *nakreslit* psa, kterého chcete!“

„Co když někdo neumí vůbec kreslit?“ zeptala jsem se. „Jako Dan?“

„Sklapni!“ odsekl Dan.

„Dobře víš, že jsi nikdy neměl obrázek na nástěnce!“
zaječela jsem na něj.

„To je jedno,“ pronesl táta klidně. „Nejde nám o krásu, ale o přesné zachycení podle čtyřbodové škály.“

Nikdo z nás neměl tušení, co to znamená, ale stejně jsme všichni začali kreslit. Pro mě to byla hračka. Stáhla jsem si tisíce obrázků toy pudlů a uložila si je do tajné složky v našem rodinném počítači. (Nazvala jsem ji „Zac Efron“, abych se ujistila, že na ni mí bratři nekliknou.)

Nejradši kreslím oblečení, takže o kreslení psů toho moc nevím, ale pokusila jsem se nakreslit Vikki. To je pudlí slečna, která vyhrála všechny soutěže krásy a má vlastní webovou stránku. Je moc krásná. Když běží, její malinké pacičky cupitají, a je vždycky perfektně upravená. Hebkou bílou srst má kolem obličeje prakticky vysoustruhovanou jako roztočilý marshmallowek a bambulky na kotnících jsou dokonale kulaté. Stejně tak i chomáček na konci ocásku. Je *nádherná*.

Všichni jsme podali obrázky tátovi. Když Dan vzal do ruky ten můj, aby ho podal dál, řekl: „To není pes! To je nějaká hloupá socha vystříhaná ze živého plotu!“

„A co má být ten tvůj?“ odsekla jsem. „Mop nebo grapefruit?“

„To by stačilo,“ zasáhla máma. Společně s tátou studovali obrázky. Máma si přinesla laptop, aby si mohli vyhledat všechny psy na internetu.

„Dobře,“ zamumlal táta konečně. „Všichni mohli v tomhle kole získat celkem čtyři body, každý za to, že správně zachytíte uši, ocas, tělesné proporce a tvar čenichu. Synu,“ položil ruku Oliverovi na rameno, „ty bohužel dostáváš nulu.“ Zvedl Oliverův obrázek s „kníračem velkým“.

Pes měl dlouhé, plandavé uši, dlouhý ocas, krátké nohy a rozplácly čenich. Vůbec nevypadal jako knírač, což vím, protože při studiu malých psů jsem si vyhledala i miniaturní knírače. Po pravdě, Oliverův obrázek nepřipomínal žádného psa, jakého jsem kdy viděla. Vyprskla jsem smíchy.

„Tak jo, dobře,“ připustil Oliver. „Nevím, jak vypadají. Jen jsem ten název viděl na seznamu hypoalergenních psích ras. Ale je to na vás! Mira už sem nikdy nepřijde, jestli si pořídíme psa, na kterého bude alergická!“

„Búú!“ zabučel Dan. „Příští rok půjdeš na vysokou! Vůbec by ses volby neměl účastnit!“

Zatímco táta četl zbývající výsledky, Oliver si založil ruce v podpaží a trucoval.

„Migueli, ty získáváš dva body,“ pokračoval táta. „Jeden bod jsi ztratil, protože jsi nakreslil vztyčené uši. Rotvajleři mají malé uši, ale sklopené. Taký jsme ti srazili bod za to, že tvůj pes má moc špičatý čenich.“

Carlos získal tři body. O jeden přišel kvůli tomu, že ocas jeho border kolie byl moc krátký a hladký, což je hloupost, protože jsme všichni viděli film *Babe – Prasát-*

ko už tolikrát, abychom věděli, že border kolie mají ocas dlouhý a chundelatý.

Já a Dan jsme obdrželi čtyři body. Dan samozřejmě přesně věděl, jak vypadají zlatí retrívři, protože už čtrnáct dní trávil s Merlinem dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. Bude to můj nejtěžší soupeř.

Takže teď vypadala tabulka takhle:

Jméno	Plemeno	1.kolo	2.kolo	3.kolo	Vítěz
RÓZA	toy pudl	4			
DAN	zlatý retrívř	4			
CARLOS	border kolie	3			
MIGUEL	rotvajler	2			
OLIVER	knírač velký	0			

„Já už nechci hrát,“ prohlásil Oliver. „Je mi fuk, jakou rasu psa si pořídíme. Mira se se mnou asi stejně rozejde.“

Ignorovali jsme ho. Oliver je občas náladový a směšný. Máma tvrdí, že „za to může puberta“, ale já taková určitě nebudu.

„Druhé kolo!“ oznámil táta. „Bleskové kolo! Za jeden bod! Řekni slavného psa své rasy – může být skutečný nebo vymyšlený. Začni, Migueli!“

„To není fér!“ protestoval Miguel. „Žádní slavní rotvajleři neexistují!“

Věděla jsem, že jsem jich několik viděla ve filmech, ale neměla jsem v úmyslu mu pomoci.

„Existují,“ namítl táta, který studoval internet. „Je mi líto, Migueli. Nula bodů. Carlosi, je řada na tobě.“

„Fly a Rex z *Prasátka Babe*,“ odpověděl okamžitě Carlos. To rozhodně nebylo spravedlivé, protože jsme ten film viděli snad tisíckrát. Je to jeden z mála, který máme všichni rádi, protože pro Olivera a Miguela není „moc dětský“, ale pro mě není moc děsivý a pro Dana moc nudný.

„Dane?“ vyzval táta Dana.

„Merlin!“ vykřikl Dan.

„To se nepočítá!“ protestovala jsem. „Merlin není slavný!“

„Je slavný v naší škole!“ namítl Dan. Měl pravdu. Merlin se první den školy objevil na školním dvoře a o pár dní později proběhl během polední přestávky jídelnou a odstartoval jídlovou bitvu (zatím jsem nezjistila, jak k tomu došlo, ale řekla bych, že v tom měl prsty Dan). Potom jsme ten nepořádek museli všichni uklidit, což bylo nechutné. Každopádně jsem to brala jako důkaz, že Merlin je absolutně neovladatelný. Chceme takového psa? Myslím, že ne.

„Dokážeš přijít na zlatého retrívra, který je o něco slavnější?“ zeptal se táta Dana.

„Tak dobře, co třeba ten, který hraje ve filmech košíkovou?“ řekl Dan. „A jeden je taky v tom seriálu, který sleduje máma.“

„Měl by znát jejich jména!“ namítl jsem.